

Statsministeren (Poul Hartling):

Som det ærede medlem hr. Hans Toft siger, har vi før forsøgt dette og har været inde på det, og jeg synes, det er en rigtig tankegang, at man skal finde typiske eller repræsentative eksempler frem ved egnet lovgivning, hvor det gælder kommunerne, og hvor kommunerne kan have noget at sige, og jeg kan sige, at det vil regeringen overveje meget positivt. Det kunne jo tænkes, at det netop i forbindelse med planlægningslovgivningen, som vi har under opsejling, kunne være nyttigt, så jeg tager ideen med i positiv ånd.

Melchior (CD):

Til støtte for hr. Ingolf Knudsens spørgsmål og statsministerens positive svar vil jeg gerne benytte netop denne dag, hvor der er sættemøder i de fleste udvalg, til at pege på, at man måske kunne indskærpe, at man, overalt hvor lovforslagene ikke indeholder de nødvendige og ønskede konsekvensberegninger, lægger et vist ansvar på udvalgsformændene for under udvalgsbehandlingen at søge disse økonomiske oplysninger tilvejebragt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Søgaard (S) til handelsministeren:

„Vil ministeren i forbindelse med resourcesituationen overveje, hvordan fortsat spild af brugelige materialer som f.eks. flasker, glas m. m. kan undgås?“
(Sp. nr. 13).

Søgaard (S):

Oliesituationen har vel ikke mindst lært os, at den hidtil uhemmede brug af ressourcer, ikke bare af olie, men også af andre former for råvarer, er forbi; vi må vel påregne, at det, man kan kalde smide-væk-samfundet, er passé, at vi meget nøje skal til at overveje den måde, vi bruger vore råvareressourcer på.

Det påstås, at der bruges mellem 2 og 3 mia kr. om året alene til emballage, som måske for en stor parts vedkommende kunne genanvendes ved rengøring og ved andre former for retablering. Men alligevel siger man, og har man sagt hidtil i hvert fald,

rundt omkring, hvor jeg har spurgt, at det ikke kan betale sig, at det er for dyrt at rengøre og retablere de pågældende emballagevarer, og derfor smider man dem altså bare væk.

Når man ser, hvad der foregår af bortkastning af flasker, glas og lignende ting, må man nok erkende, at vi må rejse spørgsmålet netop i forbindelse med den nuværende engagerede situation omkring vores økonomi omkring ressourcerne i øvrigt, om vi fortsat har råd til dette.

Jeg er glad for, at statsministeren faktisk allerede i går gav mig et svar, idet statsministeren helt gik ind på den tankegang, jeg her har givet udtryk for, og sagde, at man ville undersøge dette; derfor kunne jeg jeg have nøjedes med at stå op og sige tak her. Men jeg vil gerne have, at også handelsministeren får mulighed for her at løfte sløret en lille smule for, hvad det er, man tænker sig at gøre i den situation, vi befinder os i.

Handelsministeren (Nyboe Andersen):

Det er et meget væsentligt problem, hr. Søgaard rører ved her, men det er ikke et problem, der kan klares med nogle nemme løsninger. For rigtigt er det jo, som det lige blev sagt, at en række af de engangsemballager, der nu anvendes, er meget billige, og at en genanvendelse faktisk ville blive dyr, fordi det ville kræve en hel del arbejdskraft.

De områder, hvor der finder en systematisk genanvendelse sted, er navnlig for så vidt angår øl- og mineralvandsflasker; også knust glas anvendes i en vis udstrækning som råmateriale ved glasproduktion. Men generelt ligger problemet jo i, at skal man genanvende emballage, får man nok mindre omkostninger til materialer, men man får altså væsentlig større omkostninger til indsamling, sortering, rensning, rengøring og anden bearbejdning og til transport; det kræver alt sammen arbejdskraft, og det er som bekendt også en dyr ting. Efterhånden som råvarepriserne fortsætter med at stige kraftigt, vil der imidlertid ligge en stimulans til, at man sparer mere på emballage end før. Men i øvrigt vil jeg gerne sige, at der er aktiviteter i gang eller ved at blive iværksat med henblik på at undersøge, i hvor stor udstrækning man kan genanvende embal-